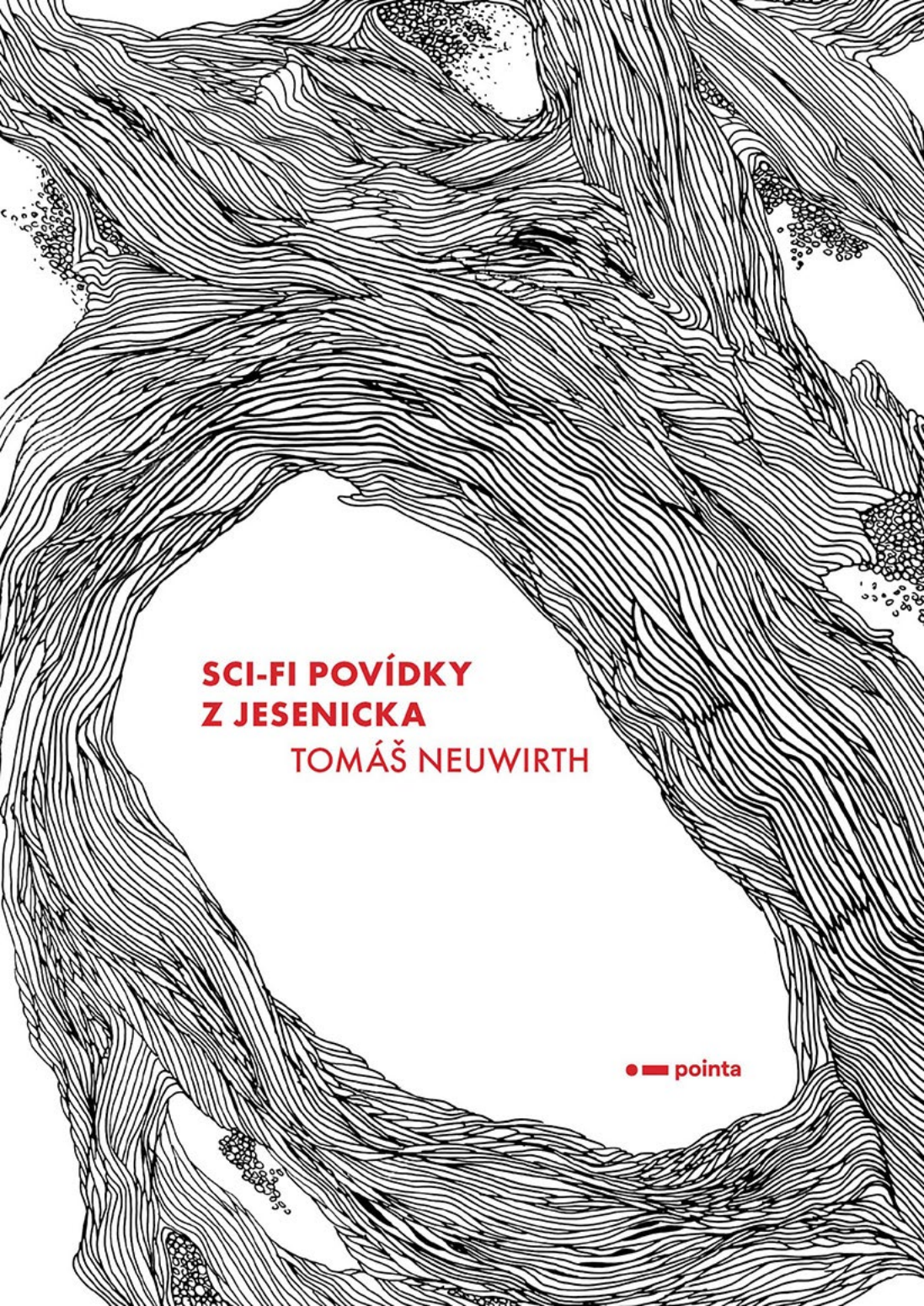

SCI-FI POVÍDKY Z JESENICKA

TOMÁŠ NEUWIRTH

pointa

Sci-fi povídky z Jesenicka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Tomáš Neuwirth
Sci-fi povídky z Jesenicka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

pointa

SCI-FI POVÍDKY Z JESENICKA

TOMÁŠ NEUWIRTH

ILUSTROVALA
GABRIELA HELEŠICOVÁ

SCI-FI POVÍDKY Z JESENICKA

TOMÁŠ NEUWIRTH

pointa

Děkuji Mevan, Zuzce Furmánkové, Kláře Mandausové,
Liboru Trochtovi, Vladimíru Knotkovi
a všem ostatním, kteří pomohli této knize na svět.

A také děkuji svým rodičům Karle a Josefovi
za jejich celoživotní podporu ve všech mých aktivitách.

PŘEDMLUVA

Když se řekne sci-fi, představí si většina lidí film nebo román z vesmíru, kde se posádka kosmické lodi potýká s mimozemšťany. Podstatou science fiction, tedy vědeckofantastického žánru, je, jak již název napovídá, věda a fantazie. Neomezuje se tedy pouze na vesmír. Opírá se o vědecké poznatky, které fantazie autorů posouvá do jiných rozměrů. Je charakteristický výskytem spekulativních technologií, přírodních jevů či neznámých forem života. Děj sci-fi je často zasazen do budoucnosti či alternativní reality nebo historie.

Ve svých povídkách se také snažím opírat o vědecké poznatky a má představivost otvírá jejich hrdinům dveře do fantaskního světa. Neposílám je ale do boje s mimozemšťany, jejich příběhy se většinou odehrávají na Jesenicku. I zde mohou prožít příběhy za hranicemi běžného chápání. Příběhy, které balancují mezi reálným a fiktivním světem.

Podobnost některých postav v této knize s reálnými osobami nelze zcela vyloučit.

KOMÍN

Petr se prochází náměstím Jeseníku. Je zcela prázdné, jako by všechny lidi někdo odnesl. Nakoukne do potravin U Adama, pak se podívá do hotelu Slovan, ale nikde nikdo. Je dvanáct minut po poledni, teplé podzimní slunce se opírá do prosklených výloh hotelu. Otevře dveře restaurace, projde jí a zamíří do kuchyně.

Kapitola I. – Kombinačky

O dva měsíce dříve…

Jirka naloží do kufru auta anténu a zabouchne dveře. Po mém dotazu, jestli vzal dost kabelu, je znovu otevře a raději to zkontroluje.

„Dvě stě čtyřicet metrů," zazní krátká odpověď.

Pak vytáhne z krabičky poslední cigaretu, lehce ji prolne mezi prsty a zapálí. S klidem špatně placeného zaměstnance pomalu potahuje a vychutnává každý šluk.

„Už to kurňa dohul, nebo to nestihneme, ve tři se potřebuju vrátit," řeknu nervózně.

„No joo…," procedí polohlasně Jirka.

Špičkou boty se otočí na nedopalku a nasedne do auta.

Dnes jedeme do Písečné instalovat anténu na tovární komín. Měla by zesílit internet ve špatně pokryté oblasti mezi Písečnou a Širokým Brodem. Pracujeme s Jirkou u jesenického poskytovatele této neviditelné služby, bez které si už dnes život ani nedokážeme představit. Za necelou půlhodinu projíždí Suzuki Vitara opuštěnou branou továrního areálu. Brandýské strojírny už mu dávno nevévodí. Dnes zde funguje pouze několik menších firem. Instalace antény na tovární komín není zcela běžná záležitost, ale nic, co bychom nezvládli. Naposledy jsme ji dělali před půl rokem, tehdy se šplhalo na padesát metrů vysoký komín u jesenické požární zbrojnice. Ten v Písečné má o osm metrů méně, stále je to ale 126 příček, po kterých se musíme nahoru vyškrábat. Pokud vše půjde podle plánu, tak pouze jednou. Když si ale něco zapomeneme nabalit, jeden z nás si musí dát repete. U hasičárny to byl Jirka, vytáhl si kratší sirku a pro zapomenuté konektorové kleště šel on. Nebyl z toho dvakrát nadšený a to, že se nahoře vesele opaluju, jeho náladě moc nepřidalo. Sprostá

slova mu vydržela 27 příček, aniž jediné zopakoval. Na dvacáté osmé řekl třikrát své oblíbené „jebat“ a pak se uklidnil. Dnes však Jirka neponechal nic náhodě: udělal si seznam všech potřebných věcí, který postupně kontroluje.

„Cajk,“ zhodnotí odškrtaný seznam a zacvakne sponu starého pracovního batohu.

„Vsadím se, že stejně bude něco chybět,“ zpochybňuji jeho plán.

„Nebude, a pokud jo, tak dolů lezeš ty, já ručkoval minule.“

První šplhá nahoru Jirka. V půlce komínu si dá krátkou pauzu a pak ve svižném tempu postupuje dál. Já zatím čekám dole. Pokud nahoře zjistí horší stav komínu, než předpokládáme, bude nutné udělat výztuhu pro zpevnění cihel. Komín je ale v pořádku a z mojí vysílačky se ozve Jirkův hlas: „Je to dobrý, pojď nahoru, vole…“

Ze špičky komínu je krásný výhled. Mraky se honí po obloze, anténa je na místě a Jirka vytahuje cigaretu z nové krabičky. Lehce se přitom ušklíbne nad fotkou rozedmy plic na obalu.

„Tak jsme to zmákli celkem rychle a tentokrát jsme ani nic nezapomněli. Ten tvůj seznam fakt funguje,“ pochválím ho.

On se ke mně otočí s cigárem v koutku úst a nechtěně přitom shodí do komínu kombinačky, které ležely na jeho okraji.

„Nemůžeš dát pozor?“

Pak nastane ticho, které Jirka přeruší otázkou: „Slyšel jsi to?“

„Co?“

„No právě že nic. Ty kleště neudělaly žádný zvuk.“

„Tak je asi dole hromada popela a kleště do ní zajely, ne?“ snažím se o logické vysvětlení.

„No, kdyby tam byl popel, udělá to takové to ‚puf‘, ale neozvalo se vůbec nic,“ nesouhlasí Jirka. Vzápětí otevře batoh, sáhne pro velké sikovky a hodí je do komínu.

„Ses posral!? Vždyť nám to Karel naúčtuje!“

Jirka neřekne ani slovo, jen se mě pokouší s prstem na puse umlčet.

Pak oba nahneme hlavy do komínu a čekáme, co uslyšíme. Žádný zvuk se však neozve.

„Chápeš to?“ zeptá se Jirka.

A já pouze pokrčím rameny.

„No, je to divný, dost divný, jako by to někam zmizelo,“ uvažuji nahlas, vzápětí to však popřu: „To je přece blbost, kam by to zmizelo?“

„Kam to zmizne, nevím, ale každopádně to musíme prozkoumat,“ zhodnotí situaci s jiskrou v oku Jirka. A hned přidává i plán: „To je jednoduchý, přivážeme něco na lano, spustíme to dolů a uvidíme.“

„O. k., ale až zítra, za hodinu mám tu schůzku,“ odkládám jeho nadšení.

Následující den máme práci v kanceláři na firmě – oživení antény, napojení routeru atd. Jirka nervózně sleduje hodiny. Přesně v půl čtvrté zavřeme kancelář a rovnou vyrážíme směr Písečná. Sami nevíme, co vlastně očekáváme, že zjistíme. Ale máme z toho zvláštní pocit něčeho neobvyklého. Hlavně Jirka.

Sto dvacet šest, poslední příčka a jsme nahoře. Z firemní dílny máme půjčený vrátek se stometrovým lankem. Vytáhnout ho sem nebyla žádná sranda. Upevníme ho na komín a pro zichr ho přichytíme i k držáku antény. Na konec lanka navážeme pětikilové závaží a začneme ho pomalu spouštět dolů. Oba se na sebe krátce podíváme. Když je lanko odmotané zhruba z poloviny, narazí závaží na dno komínu. Jirka kousek namotá zpět a pak opět povolí. Slyšitelný náraz na dno se ale opakuje.

„Závaží je na dně, záhada objasněna. Jestli jsi očekával, že objevíme Ameriku, tak dnes to nebude,“ ušklíbnu se na Jirku.

„No, to vidím taky, ty agentko Scullyová,“ řekne zklamaně.

A pak deset minut namotává lanko zpět do vrátku. Když má hotovo, vytáhne si stejně jako předešlý den z krabičky cigaretu, stejně ji prolne mezi prsty a zapálí. A jak se v omezeném prostoru na